589/00

Den 13. marts 2000 blev i sag nr. 49.951:

xxxx xxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxxx

mod

Lærerstandens Brand-
forsikring G/S
Farvergade 17
1463 København K

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Enken efter afdøde forsikringstager, som havde autoulykkesforsikring i Lærerstandens Brandforsikring G/S, klager over selskabets afvisning af at udbetale dødsfaldssummen efter et anmeldt ulykkestilfælde, hvor forsikringstageren omkom.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning med henvisning til, at klageren ikke har sandsynliggjort, at forsikringstageren var udsat for et dækningsberettiget ulykkestilfælde.

I klageskrivelsen til nævnet har klageren anført: "Den 25.06.1997 ved 19-tiden var min mand og jeg på vej fra Randers og hjem ... Da vi var på vej over Gudenå i Randers by i sydlig retning og kørende i venstre vejbane, lød der pludselig et bump i bilen, og min mand, der kørte bilen, sagde, at vi blev påkørt bagfra af den røde, bil, som derefter kørte indenom os. Vi stoppede ved blinklyset efter broen for rødt, og den røde bil holdt til højre for os. Jeg rullede vinduet ned, og føreren af den røde bil gjorde det samme. Han ytrede vredt og truende, hvad sådan nogle som os bildte os ind, vi skulle ikke køre i vejen for ham, vi kunne køre om hjørnet til højre, så skulle han nok ordne sådan nogle som os. Han var ophidset og snakkede også om politiet. Jeg talte roligt til ham og sagde: 'Jamen det var jo dig, der påkørte os bagfra, og er der sket noget?' Hvorefter han

rev sin dør op og stillede sig truende an, som påvirket af et eller andet. Da vi følte os truede på grund af hans opførsel, valgte vi at se bort fra evt. skader på vores bil og komme væk fra denne person hurtigst muligt. Under episoden ved blinklyset virkede det ikke på noget tidspunkt, som om personen var interesseret i, om der var sket noget med hans køretøj. Han forfulgte os, og vi var bange, og da vi så et grønt skilt med motorvej til højre, kom vi fejlagtigt til at dreje i stedet for at fortsætte ligeud ... Vi opdagede straks fejlen og valgte at køre fra ved Tebbestrupvej for at slippe væk fra den truende person. På Tebbestrupvej slap min mand pludselig rattet og stirrede lige frem for sig. Jeg greb rattet og styrede bilen ud på en kornmark, hvor jeg følte det, som om bilen cirklede rundt flere gange, før jeg fik bilen bragt til standsning et stykke inde på marken. Jeg forsøgte at genoplive min mand og løb herefter efter hjælp. En forbikørende tandlæge forsøgte ligeledes genoplivning, ligesom han tilkaldte Falck, der prøvede genoplivning, og lægen, der kom sammen med Falck, konstaterede, at min mand var død. ... For mig at se er der ikke tvivl om, at min mands død var en direkte følge af den truende adfærd, føreren af den røde bil udviste; min mand blev rædselsslagen."

Af dødsattesten fremgår bl.a.:
Dødsårsag I. Det sygdoms- og skadesforløb som førte til døden:
den umiddelbare dødsårsag var
A. Hjertedødsfald foreligger med stor sandsynlighed
som var en følge af
B. Alvorlig forskrækkelse/ophidselse kort forinden
som var en følge af
C. Mindre påkørselsuheld
som igen var en følge af (den tilgrundliggende lidelse)
D. Formentlig forkalkningsbetingede pulsårelidelser."

Klageren har fremlagt sålydende speciallægeerklæring fra forsikringstagerens læge: "Ovennævnte er mig bekendt, idet han den 23. juli 1993 var til undersøgelse i min klinik. Jeg fandt ham ved denne lejlighed deprimeret, men min konklusion var, at jeg ikke fandt tegn til hjertelidelse hos ham. Han havde normalt blodtryk 130/80 og meget fine blodfedter med kolesterol 4,8. Der var ved objektiv undersøgelse *ingen* tegn til 'forkalkning'. I relation til MWR's [forsikringstagerens] død har jeg haft lejlighed til at læse politirappor-

ten og obduktionsrapporten. Og på den anførte baggrund kan jeg erklære følgende: **1.** det er i den medicinske litteratur kendt, at svære sindsbevægelser – i første række panisk rædsel forbundet med dødsangst – direkte kan fremkalde pludselig hjertedød. Dels ved fremkaldelse af blodprop, og dels ved fremkaldelse af fatal forstyrrelse i hjertets rytme såkaldt 'hjerte-flimren', hvilket medfører omgående stop af blodets cirkulation, hvilket igen i løbet af sekunder medfører bevidsthedstab, og få minutter senere *u*opretelig beskadigelse af hjernen og deraf følgende ophør af åndedræt og død. **2.** den friske blodprop, som ved obduktionen blev fundet perifert i én af hjertemusklernes egne pulsårer (en forgrening af 'kransårerne'), kan meget vel være dannet i løbet af dé få minutter, som forløb fra ulykkestilfældet og til MWR's død. **3.** dannelsen af en blodprop perifert i en hjertepulsåre kan medføre aflukning af den pågældende åre og dermed nedsættelse af blodforsyningen til det berørte område af hjertemusklen. den deraf følgende nedsatte tilførsel af ilt til de pågældende områder af hjertemusklen øger risikoen for fremkomst af dødelig forstyrrelse i hjertets rytme. Hertil kommer, som den afgørende faktor, dén abnormt store dannelse af hormonet adrenalin, som er en følge af den svære, akutte sindsbevægelse med panisk rædsel, og som direkte udløser hjertestoppet med 'hjerte-flimmer'. **4.** det er således efter mit bedste skøn overordentligt sandsynligt, at dette pludselige, *u*ventede dødsfald ved hjertestop var en direkte følge af dét uheld, som indtraf få minutter før MWR's død.

Klageren har endvidere indhentet sålydende skrivelse af 8/11 1999 fra professor, statsobducent J.L.T.: "Af de beskrevne dokumenter fremgår, at nu afdøde var blevet opskræmt og bange på grund af truende adfærd fra en trafikant, og nu afdøde, der var fører af sin personbil, havde med stor hastighed begivet sig hjemad. På et tidspunkt (intervallet mellem hændelsen og dødsfaldet er ikke angivet) begyndte nu afdøde at gispe efter vejret og mistede bevidstheden, hvorefter hustruen rakte ind over nu afdøde og styrede bilen ind på en kornmark. Der blev forgæves forsøgt genoplivning. Ved obduktionen fandtes svær åreforkalkning af legemspulsåren, begyndende forkalkning i lungepulsårene, og svær forkalkning i alle 3 hovedgrene af hjertets kranspulsårer. I den højre kranspulsåre fandtes en frisk blodpropdannelse, medens der ikke var sikre tegn på akut henfaldsproces i hjertemuskulaturen. Der var dog bindevævsdannelse i denne som udtryk for tidligere henfaldsproces i hjertemuskulaturen. Der var dog bindevævsdannelse i denne som udtryk for tidligere henfaldsprocesser. Hjertet var forstørret. Det konkludere-

des, at den umiddelbart dødsårsag var: 'Akut myokardieinfrakt' (blodprop i hjertet). Som anført i erklæringen af overlæge U.B., er der ikke modsætningsforhold mellem den angivne dødsårsag og de manglende friske forandringer i hjertemuskulaturen, da disse først bliver synlige efter nogle timers overlevelse. **Vurdering.** Det er en kendt retsmedicinsk erfaring, at betydeligt emotionelt stress i form af ophidselse eller frygt kan medføre dødsfald hos disponerede personer, typisk personer som har forudbestående hjertelidelse. Mekanismen er ikke kendt, men meget tyder på, at stigning i adrenalinniveauet har betydning. Foruden i den daglige retsmedicinske praksis kendes fænomenet fra større naturkatastrofer, bombetrusler etc. Nu afdøde havde svær hjertelidelse, som var betinget af åreforkalkning. Han var således disponeret til at få henfaldsproces i hjertet (infarkt) som følge af blodpropdannelse, og det er min opfattelse, at dette er dødsårsagen. **Konklusion:** Jeg anser det for overvejende sandsynligt, at der var en årsagssammenhæng mellem nu afdødes frygt som følge af den beskrevne trafikepisode og hans dødsfald."

I selskabets skrivelse af 15/12 1999 til nævnet hedder det: "Vi har noteret os, at professor J.l.T. konkluderer, at han anser det for overvejende sandsynligt, at der er en årsagssammenhæng mellem afdødes frygt, som følge af det beskrevne trafikepisode og hans dødsfald. Efter vor opfattelse, er det ikke bevist, at modparten har udvist en truende adfærd, idet han til politiet har oplyst ..., at han ikke mente, at hans fremfærd havde virket på en truende eller voldsom måde. Der er således modstridende forklaringer herom. Henset til den forudbestående hjertelidelse, som også er beskrevet i professer T.'s erklæring, er vi fortsat af den opfattelse, at det er denne lidelse, der er hovedårsagen til dødsfaldet og ikke omstændighederne i forbindelse med trafikuheldet. Såfremt Nævnet ikke kan give os medhold heri, vil vi anføre, at de nærmere omstændigheder omkring uheldet ikke er klarlagt. Subsidiært skal vi derfor gøre gældende, at der til sagens afgørelse kræves en nærmere bevisførelse, som ikke kan foretages ved Nævnet, men som bør ske ved domstolene – jævnfør nævnsvedtægtens § 4."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.: "**4.00 Hvad dækker forsikringen** Direkte følger af ulykkestilfælde, hvorved forstås legemsbeskadigelse, der rammer den sikrede ufrivilligt gennem en pludselig udefra kommende hændelse."

Nævnet udtaler:
Nævnet finder, at den foreliggende tvist ikke kan afgøres uden en egentlig bevisførelse. En sådan bevisførelse kan ikke ske for nævnet, men bør – hvis klageren vil fortsætte sagen - ske ved domstolene.

I medfør af § 4, stk. 1, i nævnets vedtægter må nævnet derfor afstå fra at viderebehandle sagen.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Nævnet kan ikke afgøre sagen.

Jørgen Nørgaard